

El present i el futur de les acadèmies científiques

- 19 d'abril a les 20 h
- Sala d'actes de La Llacuna Centre Cultural, Andorra la Vella

Salvador Giner i de San Julián

Doctor en sociologia i president de l'Institut d'Estudis Catalans

▲ Currículum

President de l'Institut d'Estudis Catalans des de l'any 2005. Catedràtic emèrit de sociologia de la Universitat de Barcelona. Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1995). Premi Nacional de Sociologia i Ciència Política (2006), atorgat pel Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS).

Nat a Barcelona el 10 de febrer de 1934. Llicenciat (MA) i doctor (PHD) en sociologia per la Universitat de Chicago. Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona i doctor per la Universitat Autònoma de Barcelona. Estudis de postgrau a la Universitat de Colònia.

Catedràtic i cap del departament de Sociologia (del 1987 al 1991) a la Universitat de Barcelona. Director fundador de l'Institut d'Estudis Socials Avançats, des del 1988 fins al 1999 (Barcelona, Madrid i Còrdova). Catedràtic visitant a la Universitat de Yale (1980-1981) i al King's College (Cambridge, 1964-1965). Professor a les universitats de Puerto Rico, Reading, Lancaster i Brunel West London (en la darrera, catedràtic i cap del departament d'Antropologia i Sociologia, 1979-1987). Professor de ciències socials i coordinador d'aquesta secció a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent, des del 1969 fins al 1976. Professor convidat a les universitats de Roma (1994) i Autònoma Metropolitana de Mèxic (1994), i professor convidat i doctor *honoris causa* a la Universitat de València (Veneçuela, 2000 i 2005). Catedràtic associat a la Universitat Pompeu Fabra (1990-1996). Director del curs de postgrau de Teoria social moderna: economia, ètica, política, UPF-IDEA (1996-1998). Director de l'Enquesta Metropolitana de la Regió de Barcelona (2000-2003).

Membre fundador i president de l'Associació Catalana de Sociologia (1979), societat filial

de l'Institut d'Estudis Catalans. Cofundador, president i vicepresident (1979-1987) de la Federació d'Associacions de Sociologia de l'Estat Espanyol (1987-1991). Membre del comitè executiu de l'Associació Internacional de Sociologia (1983-1990). President del comitè organitzador del Congrés Mundial de Sociologia del 1990 i de la primera Conferència Europea de Ciències Socials, a Viena, el 1991. President del Comitè de Ciències Socials per a la Reforma del Pla d'Estudis. Membre del comitè del Human Capital and Mobility Programme, Comunitat Europea, des del 1992. Membre del comitè científic del Premio Europeo Amalfi per la Sociologia e le Scienze Sociali (1988-2006). Membre del comitè científic del Congrés Europeu de Ciències Socials, Unió Europea, Bruges (Bèlgica) 2001. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans (des del 1995), vicepresident (2003), president en funcions (febrer-maig del 2005) i president (des del 2005).

Editor de la *Revista Internacional de Sociologia* (1991-2004); director associat d'*International Sociology* (1987-1990) i membre del consell de redacció de *Sociology* (1982-1986) i de l'*European Journal of Social Theory* (des del 1996). Membre del consell editorial d'*El Ciervo* i de *Journal of Classical Sociology*.

Publicacions

- Publicacions en llengua catalana (no s'hi inclouen nombrosos articles de premsa, pròlegs ni assajos breus, ni tampoc treballs en altres idiomes sobre Catalunya). Per ordre cronològic:

La societat de masses. Rafael Dalmau, 1961. (Versió ampliada traduïda a l'anglès i al castellà.)

Sociologia. Edicions 62, 1968. (Diverses versions ampliades posteriors. Traduïda al francès, primer, i a sis idiomes més seguidament.)

Veus sociològiques i direcció del vocabulari sociològic de la *Gran enciclopèdia catalana*, Enciclopèdia Catalana. (Membre de l'equip preparatori del projecte.)

L'estructura social de la llibertat. Edicions 62, 1971. (Diverses versions ampliades en castellà posteriors.)

«Universitat, moviment estudiantil i poder polític a l'Estat espanyol 1939-1975». *Aïnes* [Perpinyà] (desembre 1975), p. 65-102. (Diverses revisions posteriors en anglès, holandès, alemany i castellà.)

«El descobriment sociològic de Catalunya». *Papers*, núm. 12 (1979), p. 17-26.

Veus sociològiques del *Diccionari de les ciències de la societat als Països Catalans* (*Ictineu*). Edicions 62, 1979.

Comunió, domini, innovació. Laia, 1985. (Diversos assajos, publicats en castellà per Alianza a *Carisma y razón*, 2003.)

L'interès comú (amb Victòria Camps). Fundació La Caixa, 1990. (Traducció posterior al castellà, Centre d'Estudis Constitucionals.)

La governabilitat i l'esdevenidor de les societats modernes (amb Xavier Arbós). Edicions 62, 1990. (Traducció castellana i múltiples reedicions posteriors, Siglo XXI.)

La democràcia: carta oberta a un ciutadà. Ariel, 1996. (Traducció en castellà de l'autor. Traducció italiana, diverses reedicions.)

«Altruisme cívic, republicanisme i democràcia». a J. COLOMINAS [comp.], *Crisi de la política?*. Columna i Fundació Trias Fargas, 1996, p. 93-123.

Manual de civisme (amb Victòria Camps), 1998 (2a edició, 1999). (Diverses traduccions en polonès, danès, txec i castellà.)

La cultura catalana (director i coautor). Edicions 62, 1999.

La societat catalana (director i coautor). Generalitat de Catalunya, 2000. Assaig principal, «Els orígens de la Catalunya moderna» (p. 47-87); amb coautors, «Catalunya a la cruïlla», p. 23-40.

Enquesta de la Regió de Barcelona 2000 (director i coautor de l'obra), Institut d'Estudis Regionals i Metropolitans de Barcelona, 2003.

Altres publicacions

Buen gobierno y política social (coautor i editor).

Carta sobre la democràcia (traducció del català [*La democràcia: carta oberta a un ciutadà*]; també ha estat traduïda a l'italià i a l'anglès, en premsa)

Contemporary Europe (vol. I i II)

El corporatismo en España (coautor)

El interés común (coautor; traducció del català; també ha estat traduïda a l'italià)

España: sociedad y política (compilador i coautor)

Formas modernas de religión (coautor)

Governability (coautor; traducció del català)

Historia del pensamiento social (diverses reedicions i revisions, fins al 2004);

Initiation à l'intelligence sociologique (primera traducció de *Sociologia*, en català, seguida de l'anglesa i la castellana, i d'altres)

La gobernabilidad (coautor; traducció del català)

La sociedad corporativa

Mass society (diverses edicions i traduccions)

Religión y sociedad en España (coautor)

Sociology in Spain (compilador i coautor)

The social structure of Catalonia (dues edicions)

Director de l'estudi *La societat catalana* (Institut d'Estadística de Catalunya, Generalitat de Catalunya, 1999), premi del Col·legi d'Economistes.

Director i coautor del *Diccionario de sociología* (1999, Alianza Editorial; reimpressió, 2002; revisió, en preparació, 2003).

Autor de *Catalonia: the tradition of modernity* (Universitat de Southampton, 1999) i coautor del *Manual de civismo* (traducció del català; també hi ha edicions en italià, danès, eslovac i d'altres en preparació; cinquena edició ampliada, 2005) i de *Mujeres y hombres* (Espasa, 2000).

Altres obres: *Teoría sociológica clásica* (Ariel, 2001), *Enquesta de la Regió de Barcelona* (director i coautor, 2002), *Carisma y razón* (Alianza, 2003) i *Teoría sociológica moderna* (director i coautor, Ariel, 2003).

Interessos científics i acadèmics

Dirigits a la teoria social; l'estudi macrosociològic de les societats avançades, amb atenció especial a l'Europa meridional i a Catalunya; la societat urbana; el corporativisme; la societat civil; el republicanisme; la democràcia; la filosofia moral, i la sociologia de la cultura.

Missió de l'Acadèmia

És un privilegi per mi, com a president de l'acadèmia catalana de les ciències i les humanitats, l'Institut d'Estudis Catalans, dirigir-me a la Societat Andorrana de Ciències. Ho és especialment enguany, car l'Institut celebra el primer centenari d'existència. Dediquem més d'un any a actes orientats a recordar la història científica, intel·lectual i acadèmica de l'Institut, així com les seves vicissituds durant el darrer segle. També, molt especialment, dediquem força atenció a copsar la situació present de la cultura científica a casa nostra i a estudiar el camí que com a acadèmia ens pertoca per fomentar-la i fer-la avançar encara més. El present i l'esdevenidor del coneixement científic i la seva repercussió en la societat contemporània en l'àmbit territorial de la nostra cultura són una preocupació cabdal per a l'acadèmia catalana.

Em plauria presentar-vos algunes breus observacions sobre la natura de les acadèmies nacionals, avui; sobre la seva relació amb les universitats i els centres de recerca, i sobre la seva funció en el foment de la ciència, del pensament crític i de la racionalitat en el món modern. Voldria també afegir-hi quelcom, en acabat, sobre la nostra acadèmia i la seva relació amb el món universitari, la ciutadania i amb el coneixement científic a les terres de llengua i cultura catalanes.

Les acadèmies d'avui, com bé sabeu, deuen el nom a l'Acadèmia que fundà Plató en un hort sagrat d'oliveres, a Atenes, l'any 387 abans de Crist. L'esperit de recerca objectiva de la realitat, la curiositat intel·lectual, el rigor científic i l'afany de conversa entre amants del coneixement, és a dir, de filòsofs, s'instaurà en aquell lloc memorable i poc després, ben a prop, al Liceu que fundà Aristòtil. Ells plantaren la llavor des de la qual, amb el temps, han crescut totes les institucions docents i científiques d'alta cultura a Occident i, avui, arreu del món. Quan l'emperador Justinià tancava el 529 el que encara restava de l'escola de Plató, data que simbòlicament els historiadors han triat com el moment que cloqué definitivament l'era antiga, aquella llavor era ja destinada a germinar de nou. El Renaixement en recuperà plenament l'esperit, rellançà la ciència moderna i el conreu de les humanitats amb els resultats que tots coneixem i que són, avui, l'essència cultural de la modernitat i la font inesgotable de la seva inspiració.

La creació d'acadèmies en la fase madura del Reinaxement europeu produí una situació interessant pel que fa a l'avenç del coneixement científic. Una situació que havia de durar molt de temps, ben bé fins a mitjan segle XIX. En efecte, la fundació de les acadèmies més antigues, com ara l'Accademia dei Lincei, a Itàlia, el 1603 o l'anglesa Royal Society, poc després, el 1660, es féu en paral·lel –i en alguns casos, al marge– al món universitari. Aquest darrer havia aconseguit, al llarg de l'època medieval, una extraordinària importància. Tanmateix, les universi-

tats havien acabat dominades per l'esperit escolàstic, la militància religiosa ortodoxa i la por de la innovació. Davant seu, les acadèmies sorgien amb un esperit de curiositat intel·lectual, una manca de dogmatisme i un interès per la recerca que havien estat foragitats per un professorat escolàstic poruc i ultraconservador. (Val a dir que les acadèmies d'aleshores foren sovint recolzades pel poder reial o secular, en la seva lluita contra l'eclesiàstic, que dominava llavors les universitats.) Hi hagué certament importants excepcions a aquesta dicotomia entre el món de les escoles i el de les acadèmies. Així, no podem ignorar la seriosa renovació universitària que tant la Reforma com la Contrarreforma van instaurar a les aules, de Salamanca a Praga i de Coimbra a la Sorbona. La imatge maniquea d'un món modern i secular aixoplugat en les noves acadèmies i un altre de religiós, teològic, conservador i obscurantista, fet fort a les universitats, és falsa i, pitjor encara, injusta. Hi ha significatius treballs en sociologia i en història de la ciència que ja han demostrat a bastament fins a quin punt la profunda fe religiosa protestant —de savis com ara el mateix Isaac Newton, pietós teòleg calvinista, membre i president de la Royal Society— inspiraren i donaren una empena definitiva a la vida de les acadèmies.

En tot cas la resistència de moltes universitats —no pas de totes, ans al contrari!— per renovar-se i acceptar el nou esperit féu que durant molt de temps els capdavanters de la recerca científica i de la indagació històrica, humanística, arqueològica, filosòfica i filològica trobessin el millor aixopluc dins el món extramural que constituïen les acadèmies. Durant aquella extraordinària època, la Il·lustració, la presentació i discussió oberta de les idees, de les hipòtesis científiques i dels resultats de la recerca es feren en el si de les acadèmies, i també, en extensions seves, com foren els grans salons, on els savis i els amants del coneixement objectiu presentaven els resultats de les seves especulacions, experiments i hipòtesis a unes comunitats de persones disposades a enraonar, a mantenir una conversa permanent, un diàleg essencialment racional, lliure de tot dogmatisme. I, molt sovint, per damunt de tot especialisme. Vivim encara avui, dins i fora de les universitats, és a dir, a les acadèmies, als laboratoris i a les unitats de recerca, emmarcats per la Il·lustració.

Malgrat els excessos de l'especialisme contemporani, no hem superat ni rebutjat els ideals de l'Il·luminisme, dins el qual encara avui viu la classe intel·lectual i científica occidental. Les excepcions representen desviacions regressives que no amenacen el capteniment racionalista i obert del gros de la comunitat intel·lectual. A la llar del coneixement, l'irracionalisme no hi té cabuda.

Els historiadors de l'Il·luminisme sovint remarquen que, a final del segle XVIII, semblava com si, a Europa, les universitats haguessin perdut definitivament el

combat, com si haguessin d'estar abocades a la seva definitiva desaparició. Com sabeu prou bé, però, la universitat no solament continua viva al segle XXI, sinó que és una de les institucions més reeixides que té a l'abast l'home contemporani per enfrontar-se a la tasca fonamental de preservar el coneixement objectiu i obert, transmetre'l i fer-lo avançar incessantment. La universitat és, ensems amb l'Església, la institució més antiga d'Europa. L'Estat mateix, inexistent fins a la fi de l'edat mitjana, és més jove. Potser, de totes les velles institucions heretades del nostre passat, la universitat serà la més duradora.

L'admirable adaptació de les universitats angleses i escoceses a la recerca extra-mural trobà el seu paral·lel, potser un xic més difícil, a França, un cop la universitat també acceptà i s'adaptà a l'existència de l'Académie Française, que havia fundat el cardenal Richelieu el 1635, i sobretot a altes escoles d'enginyeria i ciència posteriors, com ara l'École Polytechnique, creada al marge, tant de l'Acadèmia com de les universitats, així com de les altres anomenades grandes écoles. Pel seu costat, la tradició de les grans universitats alemanyes, sobretot les vinculades inicialment al luteranisme, permeté al seu moment una fusió de l'esperit i les institucions pròpies de l'acadèmia amb la institució universitària. L'esplèndida universitat clàssica alemanya dels segles XIX i gran part del XX en fou el resultat. Finalment, recordem que la idea de la importància que té per a un país normal la possessió d'una acadèmia pròspera, com a institució transversal, representant de tota una comunitat intel·lectual, més enllà de cada centre de recerca o universitat singular, la dona fidelment la creació, pel mateix Abraham Lincoln, de l'Acadèmia Nacional de les Ciències, als Estats Units el 1863, quan la jove república americana gaudia ja del conjunt d'universitats que amb el temps convertirien aquell país en la gran potència científica i cultural que ha arribat a ser en els nostres dies.

Els fets de la nostra història cultural occidental han donat la raó a qui, en comptes de veure una rivalitat entre les acadèmies i les universitats que només es podia resoldre amb una relegació de les primeres a un segon pla, o a un arraconament purament estètic, hi veia una relació mútua fèrtil i complementària. Aquells que han volgut veure les acadèmies com a institucions letàrgiques, arcaiques, innecessàries han errat doncs completament. Tal vegada al món n'hi ha alguna que ha sobreviscut com a lloc per a l'encontre amable i decadent de dignes professors que hi troben descans i volen reviscolar-se amb els honors i rituals que pot oferir una institució semblant. Tanmateix, són l'excepció. Fins i tot règims revolucionaris abocats a la transformació utòpica del món —penso en les il·lusions bolxevics del primer moment, abans de la degradació posterior del règim soviètic— crearen una acadèmia nacional de les ciències i hi donaren un impuls extraordinari, de vega-

des en detriment del que mereixien les universitats. La importància cabdal de les acadèmies avui –a la Xina, als Estats Units, a tot Europa– no es qüestiona, doncs. La Unió Acadèmica Internacional, a la qual pertany l'Institut d'Estudis Catalans des del 1922 amb ple dret com a acadèmia nacional, en pot donar fe.

La raó fonamental perquè les coses siguin d'aquesta manera és, a parer meu, estructural. Tota societat complexa avui dia necessita institucions d'alta ciència i cultura, de natura transversal, que apleguin una part molt substancial de la comunitat humanística i científica, que serveixin de fòrum més enllà dels àmbits administratius circumscrits que sovint constreixen els centres de recerca, tota facultat universitària i, fins i tot, tota universitat concreta. És per això que encetem el segle XXI amb unes acadèmies nacionals i internacionals més fortes que mai. No són pas els interessos creats ni les institucions merament heretades el que els insufla vida i empena, sinó les necessitats urgents d'un univers cultural cada cop més mundialitzat, amb unes exigències de transversalitat epistemològica i de coneixement, sobretot de coneixement públic i democràtic de la ciència, que només pot assolir certa plenitud si les acadèmies modernes i ambicioses són part essencial del procés.

Aquest és el cas, ben palesament, de l'acadèmia nacional catalana, l'Institut d'Estudis Catalans. Fundat ara fa cent anys, el juny de 1907, a iniciativa d'Enric Prat de la Riba, quan encara el nostre país no gaudia de la Mancomunitat, és a dir, com una decisió en el marc administratiu provincial, l'Institut fou creat per al conreu de la ciència, la preservació i normalització de la nostra llengua i la protecció del patrimoni arqueològic i històric català, al més alt nivell del coneixement i amb el més gran rigor acadèmic possible. Com veieu, ni en Prat, ni els altres pares fundadors, com ara Eugeni d'Ors, Eduard Fontserè, Joan Pijoan, Pompeu Fabra, Puig i Cadafalch, Rubió i Lluch, pensaven en la creació d'una acadèmia passiva, on predominés un repartiment d'honors. Volien una acadèmia activa, capdavantera, ambiciosa com ho exigia l'esperit universalista, avançat, racionalista i patriota del moviment intel·lectual que rebé el nom de Noucentisme. En més d'un sentit, l'Institut fou, com ha dit algun historiador, el Noucentisme. Una de les seves finalitats més explícites fou compensar les terribles mancances de la universitat catalana de principi del segle XX. La generació noucentista posseïa un programa de racionalització, internacionalisme i qualitat en l'obra feta. L'estol extraordinari dels fundadors sabien que el catalanisme que s'havia bastit fins aleshores tant damunt les aspiracions de la ciutadania com damunt l'empenta industrial i moderna del país s'havia de completar amb una reforma cultural i científica de volada. Per això posaren tota la seva fe en la jove acadèmia catalana.

L'Institut va anar per feina immediatament. Al cap de dos mesos de la seva funda-

ció, empenia el rescat del patrimoni romànic d'incalculable valor que romanía al Pirineu. Per la seva banda, més endavant les oficines lexicogràfiques encapçalades per Pompeu Fabra posaven la seva tasca modernitzadora de la llengua catalana al servei del poble que la parlava a tots els territoris del seu domini lingüístic. L'Institut aviat fundà el que esdevindria el Servei Meteorològic de Catalunya i poc després, el Cartogràfic. Per si això no fos suficient, posava els fonaments de la Biblioteca de Catalunya, creació de l'Institut, estretament vinculada fins avui mateix.

No es tractava només de crear centres i institucions fins llavors inexistents. Així, pel que fa a la universitat, l'Institut es presentà en els primers decennis com una alternativa alhora exigent i complementària a la Universitat de Barcelona –quan la llengua i la història de Catalunya no hi tenien cabuda– tot desenvolupant uns Estudis universitaris catalans que milloraven i dinamitzaven la qualitat de l'educació superior i de la recerca al país. Prova final d'aquest esperit de col·laboració fou que la renovació i la transformació de la universitat fou encapçalada pel membre de l'Institut Pere Bosch i Gimpera, rector de la nova Universitat Autònoma. L'Institut tancà els cursos universitaris tan aviat com l'Autònoma fou fundada i transformada pels mateixos membres.

Aquest ens acadèmic, independent i sobirà que és l'Institut, havia de patir, com és notori, períodes de marginació tan greus com fou la dictadura del general Primo de Rivera, o l'abolició, l'expoli i la persecució per part del règim del general Franco. No és pas aquest el lloc per recordar una història de clandestinitat i supervivència en condicions gravíssimes durant aquella època. Cal dir només que l'Institut mai no desaparegué i que mantingué algunes de les activitats acadèmiques –els molts premis Sant Jordi a la recerca– ininterrompudament en els pitjors temps. Avui l'Institut és vertebrat en cinc grans seccions: la Historicoarqueològica, la Filològica, la de Ciències i Tecnologia, la de Ciències Biològiques i Medicina, i la de Filosofia i Ciències Socials, de manera que forma una acadèmia d'acadèmies. Aplega un nombre important de membres, que s'apropa als 200, entre numeraris, emèrits i corresponents, de totes les terres de llengua i cultura catalanes. Molt significativament, posseeix vint-i-sis societats filials que apleguen més de 8.600 socis en els més diversos camps del coneixement. Des de les matemàtiques fins a l'economia i la sociologia, dels estudis hebraics a la biologia, les societats filials representen un sector cabdal de científics i humanistes en aquest país. La vinculació dels membres numeraris amb el món universitari és estretíssima, i m'apresso a dir, amb unes relacions que han estat sempre harmonioses i íntimes al llarg de cent anys. Ho continuaran sent, i no només per la mateixa condició universitària de la immensa majoria dels membres, sinó pel capteniment fonamental de

l'Institut i per la necessitat objectiva que el país posseeixi una acadèmia com la que, afortunadament, tenim.

Les relacions i funcions de l'acadèmia catalana vers la ciència, l'ensenyament superior i el món acadèmic en general ni són ni poden ser com les de temps enre-re. L'Institut continua creant institucions científiques —com ara el Centre de Recerca Matemàtica, situat al campus de Bellaterra— i en són una prova. Tanmateix, el panorama científic és molt més curull avui de laboratoris, departaments, cursos d'especialització perquè esmercem esforços que dupliquin el ja existent. És per això que, més enllà d'un conjunt important de projectes de recerca propis —en camps com ara l'arqueologia, la història, la filologia—, l'Institut concentra els recursos en tasques que està en condicions ideals de complir i que, afortunadament, complementen alhora que potencien la feina de les universitats.

Una tasca cabdal, i per a la qual l'Institut es troba facultat per llei a complir, és la d'ésser l'acadèmia de la llengua catalana, l'autoritat màxima normativa en matèria lingüística. La publicació de la nova edició revisada del Diccionari de la Llengua Catalana, fruit sobretot dels esforços de la Secció Filològica, és un dels esdeveniments més visibles. Una altra, sumament important, la constitueixen les publicacions de l'Institut en tots els camps del coneixement. L'abast, qualitat i diversitat del Servei de Publicacions fan de l'Institut una veritable editorial universitària de gran volada en llengua catalana, i en alguns casos en llengua anglesa, considerant que ha esdevingut la lingua franca del coneixement. És un servei que volem retre a la comunitat científica catalana i a totes les múltiples societats filials, que mercès a l'Institut poden publicar les seves revistes, butlletins i llibres.

Hi ha un camp en què l'Institut s'ha esforçat molt seriosament a desenvolupar i que és de gran interès per a les universitats: la digitalització de materials i l'accés electrònic als fons documentals i a les revistes. Heus ací un servei transversal, ja existent, en el qual totes les universitats dels països de cultura catalana poden entrar a col·laborar i compartir. Contra la fragmentació i la innecessària divisió hem de fer tots causa comuna i compartir xarxes de coneixement i d'accés al coneixement.

D'altra banda, l'Institut presta un servei fonamental al país quan es pronuncia amb la màxima solvència intel·lectual i independència acadèmica sobre temes crucials per a la societat a la qual serveix: exemples recents són un informe sobre les conseqüències del canvi climàtic al nostre territori o l'informe sobre l'estat i perspectives de l'ús social de la llengua catalana. Més enllà dels múltiples projectes de recerca que duu a terme l'Institut, no descuida la promoció i la difusió del coneixement mitjançant les diverses societats filials.

Finalment, voldria fer èmfasi en el fet que l'Institut, avui, té una pregona preocupa-

ció per la important tasca per a la qual està idealment qualificat. Avui en dia és cada cop més crucial que una ciutadania culta i democràtica estigui ben assabentada del que significa el coneixement científic, i quines són les seves repercussions. És també una tasca cívica que no es pot enllestir solament mitjançant els debats públics que l'Institut realitza amb regularitat. És també una tasca que, de manera sovint dispersa, poden realitzar certes universitats, però que si hi fan ensems, podem realitzar millor els centres universitaris i la nostra acadèmia nacional. Des d'aquí em permeto demanar a la Societat Andorrana de Ciències la més estreta col·laboració amb l'Institut d'Estudis Catalans per servir millor la llengua i la cultura comunes que ens sustenten. L'acadèmia catalana desitja fraternalment a la comunitat intel·lectual i científica andorrana un esdevenidor ben pròsper en un esperit de col·laboració en tasques compartides.

Senyores i senyors, l'Institut d'Estudis Catalans fa cent anys amb ànim emprendor, ambiciós, universalista i universitari. El mateix de la generació que el fundà. L'Institut ha servit Catalunya, la seva cultura i la seva ciència amb eficàcia i patriotisme. Em plau assegurar-vos que ho continuarà fent amb el mateix capteniment, amb la mateixa determinació i amb la mateixa convicció.

Moltes gràcies.